

Nina's paranormale pa

Martin de Jong

Nina's paranormale pa

2021

www.buisdorp.com
Een Buisdorps Boek

Eerder verschenen

Zoute griotten speciaal 2013

Tijd voor stampij 2013

De mooiste dag tot nu toe 2014

Literaire giller 2014

Sabbatical 2014

Duizend korte columns 2015

Berichten uit Buisdorp 2015

Radio Buisdorp 2015

Soep 2016

De mafste week tot nu toe 2016

Aan de hand en andere aandoeningen 2017

Schrijverij 2017

Aan m'n zolen en andere ongemakken 2018

Ontsporingen 2018

Een soort ding 2019

Livia 2019

Aan de stok en andere schermutselingen 2020

Romkom 2020

In voorbereiding

De merkwaardigste maand tot nu toe

Achter de muziek aan

Zie voor voorlopige voorpublicaties www.buisdorp.com

Copyright © 2021 Martin de Jong

Omslagillustratie © 2021 Irene Mulder / LGB producties /
www.irenemulder.nl

Vormgeving binnenwerk Martin de Jong

Auteursfoto Esther Lammers

ISBN 9789403622651

NUR 301 / 285

Inhoud

Een goed begin	7
In de lerarenkamer	12
Star Trek	17
Sollicitatiegesprek	24
Het dagboek	31
In de lerarenkamer	38
Star Wars	44
Feestverlichting	49
Dagdromen	55
Het tweede gezicht	63
Nina's paranormale pa	68
De rattenval	74
De string	79
De koelkast	83
De afspraak	89
De vloek van de kris	94
Het uitzendmeisje	99
In de lerarenkamer	105
In de aula	110
In de media	117
Tamara's bankbelevissen	123
In de lerarenkamer	132
Gezoom	138
In de lerarenkamer en elders	144
De nachtmerrietwifelaar	152
Star-crossed	161
Het meisje dat niet kon boeren	168
<i>Leestips</i>	172

Een goed begin

In de kerstvakantie stond Jessa meestal rond halfelf op maar ze sliep natuurlijk ook wel eens uit, anders hield je het niet vol. Vandaag was daar een einde aan gekomen: om halfacht liep de wekker af.

De wekker die afliep?

Dat was als met diarree op de plee zitten en tegelijkertijd in een emmer kotsen omdat je niet alleen iets verkeers gegeten had maar ook iets verkeers gedronken.

Of diarree plus kotsen en om het feest compleet te maken geen tampons binnen handbereik hebben terwijl je bij je zestigjarige oma logeert die ze ook niet op voorraad heeft.

Maar dan nog veel en veel en veel erger.

De wekker!

Een gerichte armreflex en de wekker zweeg – maar daarmee was het leed niet geleden en het gevaar niet geweken.

Jessa's vader stapte om acht uur in de auto naar zijn werk, haar moeder reed met hem mee tot aan het hare, nadat ze een uiterste (en mislukte) poging hadden gedaan de bekroning van hun huwelijk met roepen en op de kamerdeur beuken onder haar dekbed vandaan te krijgen.

Meer slapend dan levend wist Jessa om tien over acht de douche te bereiken. Er was aan opstaan niet te ontkomen geweest omdat een van beide biologische ouders tijdens de uiterste wekpoging tegen alle omgangs- en fatsoensregels in haar kamer binnengedrongen was en sadistisch het raam had geopend, wat voor ijselijke tocht had gezorgd.

Een koude douche zou om te ontwaken geholpen hebben, misschien, misschien. Maar een koude douche? Dat was een van die gevallen waarin je niet *nooit nooit* moest zeggen maar juist wel *nooit, nooit, nooit*, zelfs.

Terwijl ze onder de warme straal stond vroeg Jessa zich af of dat kon: onder de warme straal staand in slaap vallen. Want ga-perig slaperig bleef ze.

Gezond eten was er in de kerstvakantie niet dagelijks van gekomen maar gelukkig waren haar kleren niet gekrompen: daar schenen veel mensen begin januari last van te hebben. Vooruit, alsof er niets aan de hand was een voedzaam ontbijtje doen, terwijl haar lange haar in een handdoek drogende was.

Dat kreeg je ervan als je niet uit bed gesprint maar gekropen was: in de keuken stond de koffie klaar maar het lampje van het apparaat was uitgegaan. Geen nood, een mok koud geworden koffie twee minuten in de magnetron en je proefde bijna geen verschil.

Jessa had de kerstvakantie voor haar gevoel nuttig besteed. Ze had de nieuwe roman van Mark Tonneur gelezen en alle seizoenen *Mr. Robot* gezien, een geweldige, weirde serie. *Riverdale* zou ook wel wat geweest zijn maar daar had ze de herfstvakantie al mee gevuld.

In plaats van naar *Mr. Robot* had ze voor de derde keer vanaf het begin naar *Pretty little liars* kunnen gaan kijken maar dat waren honderdzig afleveringen, net iets te veel voor de twee weken rond de jaarwisseling.

Of naar *Outlander*.

Je zou het maar meemaken, wat er in *Outlander* gebeurde. Stel je voor: een schoolreisje naar Schotland, en bij de mysterieuze rotsformatie Craigh na Dun verdwalen in de tijd. En dan een achttiende-eeuwse versie van Mirando tegenkomen, een woeste zwaard zwaaier in een kilt. Dat kon toch best? Claire en Jamie of Jessa en Mirando, dat kwam op hetzelfde neer.

Dream on, girl.

Jessa zette de geleegde mok op het aanrecht en vervolgde het ontbijt met een bordje geroosterde muesli in de variant zaden: beetje melk eroverheen, lepeltje lijnzaad en naar binnen gelepeld. Dan drie mandarijnen en een appel en ze was klaar

voor de strijd. Dat wil zeggen: om met zo goed als gedroogd haar in de zombiestand naar de fietsenberg te lopen.

Zoals meestal in januari was het niet echt zomers, eerder fris, en dat paste wel bij de frisse tegenzin waarmee Jessa naar het Graaf Dorus V College fietste.

Met een aantal klasgenoten van 4 havo had ze ook in de kerstvakantie contacten onderhouden maar het was afgezien van het naar school moeten wel leuk om ze straks weer allemaal tegelijk te zien: Nina, Tamara, Tuana, Imane – al had het wat Jessa betrof wel op een menselijker tijdstip gemogen.

Eigenaardig en onrechtvaardig was het.

In het onderwijs werd je geacht kennis op te doen en wijs te worden maar directie en leerkrachten hadden zelf geen boodschap aan wetenschappelijk onderzoek waaruit gebleken was dat het puberbrein er niet op berekend is om voor het einde van de ochtend informatie op te nemen. En bovendien was zo lang mogelijk slapen belangrijk om het brein optimaal tot ontwikkeling te laten komen. Niks vroeg op, niks wek...

Nee – weg wekker, ga weg.

Toen ze de fietsenstalling naderde hadden Tamara en Nina net hun fietsen gestald, en daar had je ook Mirando, die ze heel de kerstvakantie niet gezien had. Dat was wel jammer, om niet te zeggen extreem tragisch, iemand niet zien maar dan wel van hem dromen. Zelfs als je wakker was, wat ze toen ze hem zag eindelijk een beetje begon te worden.

Een beetje, nog niet helemaal.

Want Nina had iets gezegd. Had ze dat goed verstaan?

‘Is tante To een podcast begonnen?’

‘Nee, Jes,’ zei Nina. ‘Ze is uit de potkast gekomen. Ze heeft op nieuwjaarsdag een selfie met haar vriendin getweet.’

Oud nieuws, dat de lerares Duits lesbisch was. En uiterst oninteressant.

‘En heb je het gehoord van Menne?’ zei Tamara.

‘Nee,’ zei Jessa. Was die lul van Nederlands ook lesbisch? Dat zou nieuw nieuws zijn. En uiterst interessant.

‘Hij is op oudejaarsavond met spoed naar het ziekenhuis gebracht.’

‘Een vuurwerkongelukje?’ zei Jessa.

‘Dat weten we nog niet,’ aldus Tamara.

Vuurwerkongelukjes in Buisdorp hadden meestal te maken met stembusschieten: levensbedreigend vermaak waarbij vergeleken carbidschieten iets was dat ongebeleid beoefend kon worden door peuters en kleuters.

Het stembusschieten vond op de boulevard plaats. Een op z’n kant gelegde stembiljettenkliko werd dan berstensvol gevuld met allerlei vuurwerk uit de zwaarste categorie, tot lawineschudders en gevelverpulvers aan toe, met voor de kleurigheid nog wat vuurpijlen erdoorheen geroerd en een lont eraan dat vanwege de veiligheid minimaal drie meter lang moest zijn.

En dan nog was het uitkijken – wat niet iedereen deed.

Er waren altijd wel dronken studenten of voetballiefhebbers die geen gevaar zagen en lallend op de kliko gingen zitten alsof het een ezeltje was, en dan voor ze er erg in hadden het strand op geblazen werden. Of een eindje de zee in: een volautomatische vorm van nieuwjaarsduik. (In theorie kon men zelfs achter de horizon verdwijnen of in een baan om de aarde belanden.)

Het college van burgemeester en wethouders had eens het stembusschieten willen verbieden maar daar kwamen de Buisdorpenaren massaal tegen in opstand, onder het motto: *Wij laten ons onze tradities niet afpakken*. Er werd anoniem gedreigd het gemeentehuis en het college van burgemeester en wethouders tot ontploffing te brengen, en daarom werd het plan maar weer ingetrokken. Het volk had gesproken, daar moest je naar luisteren als je in leven wilde blijven.

‘Menne ligt in het ziekenhuis!’ riep Nons uit de fietsenstalling komend uitgelaten.

‘Het schijnt dat zijn kliko ontplofte,’ zei Jessa.

‘Dat hoorde ik ook,’ zei Mirando. ‘Hij heeft geen zak meer.’

‘Nee toch?’ zei Nina. Dat klonk toch wel ernstig.

‘En geen vleeskroket,’ lachte Nons. ‘Ze zeggen dat heel zijn raap eraf geblazen werd.’

‘Dat is dan een geluk bij een ongeluk,’ zei Tamara.

Daar had ze een punt want Menne had een ander hoofd dan de meeste mensen. Daarin zaten ogen als pingpongballen, en een ervan loenste, zodat je tijdens de les nooit zeker wist of hij het tegen jou had of tegen iemand aan de andere kant van het lokaal. (Als hij met zijn goede oog in je richting keek was het soms of hij met het andere een vlieg volgde die het plafond genaderd was.) Ook niet bepaald een van de zeven schoonheden was zijn stoppelbaard.

Als dat hoofd eraf geblazen was zou de overlevingskans vrij gering zijn. Maar door een ongelukje bij het stembusschieten geen zak en geen vleeskroket meer hebben, dat zou zolang de boel niet ging etteren te overleven zijn. Hopelijk voor Menne was het daarbij gebleven.

‘Ik denk dat de lessen Nederlands deze week niet doorgaan,’ concludeerde Nons.

En zo was het dus wel een goed begin van het jaar, al was het beter geweest als ze het eerste uur Nederlands hadden gehad en bijtijds waren gewaarschuwd.

Met het oog op de wekker.

(Lekker, die wekker.)

‘Het is koud, jongens,’ zei Nons.

‘Laten we gezellig naar binnen gaan,’ zei Tamara. ‘Ik popel.’

‘Het moet maar,’ juichte Nina.

Mirando geeuwde.

Jessa zag het en geeuwde daardoor ook.

In de lerarenkamer

Omdat ze geen van allen een puberbrein hadden zouden de leerkrachten beter in staat moeten zijn vroeg hun bed uit te komen. Toch boden de meesten een allesbehalve uitgeslapen aanblik, zoals ze daar in de lerarenkamer rond de tafel zaten, aan de koffie die in veel gevallen zwart was, een enkeling aan de zwarte thee.

Maar misschien waren ze minder levendig dan je zou verwachten omdat Egmond Valerius, de directeur, het woord genomen had om te informeren over hun in het ziekenhuis opgenomen collega Menne Vilijn.

‘Hij leek me niet iemand om roekeloos met vuurwerk om te springen,’ zei maatschappijleerleraar Rinkel Padoe. ‘Maar het is vaak lastig om in te schatten wat er in iemand omgaat.’

‘Er is geen sprake van een vuurwerkongeluk,’ zei Egmond. ‘Het was gelukkig een zware hartaanval, begreep ik van zijn moeder.’

‘Ik wist niet dat hij een moeder had,’ zei Pol Olkebol, de leraar Engels.

‘We hebben allemaal een moeder,’ was To Peperdoes van mening. ‘Ik heb een moeder, mijn vriendin heeft een moeder.’

De toespeling op haar recente uit de kast komen werd door de anderen niet opgepikt.

‘Zijn moeder deed de ziekmelding,’ legde de directeur uit. ‘Het schijnt dat onze Menne geen partner had die dat voor hem had kunnen doen. Ik bedoel geen partner heeft. Bij mijn weten heeft hij ook geen vrienden.’

‘Is er hoop op herstel?’ wilde aardrijkskundeleraar Flop Hinderling weten. ‘Een zware hartaanval is in veel gevallen te overleven. En het wil niet altijd zeggen dat je dan een kasplantje wordt, of erger.’

‘Het is nog te vroeg om daar wat over te kunnen zeggen,’ zei Egmond. ‘Toen zijn moeder gebeld had ben ik uit bezorgdheid en belangstelling bij haar langs gegaan. Voor nadere informatie ook. Want Menne mag geen bezoek hebben, hij ligt nog op de ic. Maar wat een eng mens is dat, zeg, die moeder van hem. Hebben jullie wel eens met haar te maken gehad? Ze had een pruik op van onnatuurlijk rood lang haar, ik moest denken aan die zanger Armand. Daar is ze misschien een bewonderaar van maar dat is natuurlijk geen excuus. Een vrouw van ver in de zeventig met alle rimpels van dien en dan het haar van Armand... Aan de telefoon had ze alleen gezegd dat ze de moeder van Menne was, toen ik aan de deur kwam noemde ze haar naam maar ik was door die pruik uit het lood geslagen... En de dikke brillenglazen waardoor ze nog grotere ogen heeft dan Menne. Hinde of Hinda... Ik denk Hinde omdat Menne daar een beetje op rijmt... Maar goed, het was kantje boord geweest, met Menne. Zijn moeder had hem gelukkig nieuwjaar willen sms’en, maar, of het zo had moeten zijn: haar beltegoed was op. Toen is ze dwars door het vuurwerk heen naar zijn huis gelopen, twee straten verder. Door die dikke brillenglazen zal ze niet bang geweest zijn voor oogletsel. Hij deed niet open maar ze had de sleutel bij zich. Menne lag in de keuken op de grond en er kwam rook uit de airfryer dus de boel had nog in de hens kunnen vliegen ook.’

‘De airfryer?’ zei Rinkel.

‘Die was waarschijnlijk de oorzaak van de hartaanval.’

‘Rook uit de airfryer was de oorzaak van de hartaanval?’ zei Rinkel, alsof hij het nu helemaal niet meer kon volgen.

De directeur gaf nadere uitleg.

‘Menne was nogal gek op bitterballen en andere vetmakers. En dat was hem aan te zien.’

Of er oudejaarsbitterballen aan de hartaanval ten grondslag hadden gelegen kwam mogelijk bij de autopsie aan het licht maar daar was het nog wat te vroeg voor. Het viel hoe dan ook niet te ontkennen dat Menne een geduchte pens had. Hij

probeerde die te camoufleren door in wijde shirts gekleed te gaan. Door de combinatie met zijn stoppelbaard had hij wel wat weg van een haremsjeik, al was het minder goed voor te stellen dat hij er een harem op na zou houden. Dan moet er toch enigermate sprake zijn van uiterlijke aantrekkelijkheid. Of miljoenen op de bank – maar dan zou hij zich nog ronder gegeten hebben en daar werd een mens niet aantrekkelijker van. Menne zeker niet.

‘Nou,’ ging de directeur door, ‘volgens zijn moeder had Menne vanwege oud en nieuw extra veel bitterballen in huis gehaald. Het is ergens wel jammer dat hij geen partner of vrienden heeft die een deel ervan voor hun rekening hadden kunnen nemen. Exact hoeveel bitterballen er in het spel waren is gissen maar het zullen er tegen de honderd geweest zijn want er lagen op het aanrecht vier lege verpakkingen van vijftieng stuks. Superieure kwaliteit, dat wel. Zelfs al had hij er in een eerder stadium een paar weggewerkt, dan zullen het er op oudejaarsavond toch zeker tachtig geweest zijn.’

‘Alleen bitterballen?’ wilde To weten.

‘Ja,’ zei Egmond. ‘Er werden geen krokettenverpakkingen gevonden. Dat zal een psychologische oorzaak hebben. Qua ingrediënten verschillen ze niet van elkaar, bitterballen en kroketten, het zijn louter de vorm en de afmetingen. Daardoor kun je grotere aantallen bitterballen dan kroketten verstouwen. Twaalf bitterballen is dan voor je gevoel meer dan zeg zes kroketten. En een bitterbal kan je desgewenst als een pinda opwerpen en in de mond opvangen. Wat ikzelf niet zo gauw zou doen want iets te lang in de airfryer of iets te kort eruit en een bitterbal kan kokendheet zijn en je verhemelte schroeien en blaren op de tong brengen.’

Het was een toelichting die de toehoorders met stomheid sloeg, en daarom kon de directeur ononderbroken verdergaan. ‘Ik kan me overigens niet voorstellen dat hij alleen op oudejaarsavond handenvol bitterballen naar binnen joeg. En mogelijk is dat ongezonde eten mede een verklaring voor zijn

slechte adem.’

‘Zijn leerlingen zijn niet te benijden,’ zei To. ‘Les krijgen van iemand die zo uit zijn mond geurt. Als hij bij me in de buurt was ademde ik altijd maar door mijn mond. Niet dat dat veel hielp. En dan nog wat er uit zijn oksels gewalmd kwam. Dan heb ik liever dat er een wind gelaten wordt.’

‘Enfin,’ kwam de schoolleider tot een afronding, ‘onze Menne zal voorlopig uitgeschakeld zijn, ben ik bang. Het is onbekend hoelang zijn revalidatie gaat duren, ik heb überhaupt geen idee of daarvan sprake zal zijn. Hij is geopereerd, met allerlei toestanden en bypasses. Ik weet niet hoeveel bypasses, het zullen er niet weinig geweest zijn, gelet op de aantallen bitterballen. Er moet voor de komende maanden een vervanger gevonden worden. En dat zal niet meevallen want het beroep van leraar betaalt niet best.’

‘Nee,’ zei To.

‘Nee,’ zei Rinkel.

‘Nee.’ (Aldus Pol.)

‘Nee.’ (Flop.)

En zo werd er ook over gedacht door de leerkrachten Mel Ellegordel (Frans), Koos Kneer (natuurkunde), Theo de Zul (geschiedenis) en Hugo Hachelman (wiskunde), die zich beperkten tot verbeten knikken.

‘Maar voor Loek Boemeroek hebben we iemand gevonden,’ zei Egmond. ‘Jullie zullen wel gehoord hebben dat hij in de kerstvakantie bij een inval gearresteerd is. Ik mag daar verder niets over zeggen van het bestuur, bovendien heeft hij een advocaat die de sociale media van het Graaf Dorus V College scherp in de gaten zal houden. En een proces wegens laster of smaad is wel het laatste waar we op zitten te wachten, ook al verkondigen we de waarheid. Twee dagen na kerst waren we rond met Loeks vervanger. Volgende week verwelkomen we een nieuwe leraar biologie: Roderick Spruit. Hij komt van het Julius Gustaaf Gliëp College, en we waren het snel met elkaar eens want iemand van binnen de sector heeft leren leven met

het salaris. Ik hoop dat we met Roderick op het gebied van biologie onze goede naam terug zullen krijgen. En dat Menne snel zo goed en zo kwaad als het gaat weer de oude zal zijn.’

Star Trek

Dat ze zou beseffen dat hij bij haar in de klas zat leek hem onwaarschijnlijk. Van nature had hij iets onzichtbaars over zich, had hij het idee. Maar hij had haar wel in de gaten. Zeer in de gaten. Zeer zeer in de gaten.

Haar zomaar aanspreken was onbespreekbaar, haar aankijken bezorgde hem al een rood hoofd. Langs haar heen kijkend kon hij haar een beetje zien. En soms keek hij zelfs stiekem iets lager dan haar hoofd, zoals nu.

Ze rekte zich twee banken achter hem (en een naar links) uit, zag hij toen hij steels omkeek, waarbij haar shirt zich opende en het T-shirt eronder zichtbaar werd. Een ruimteschip beschreef een benijdenswaardige bocht om haar borsten, die sinds de kerstvakantie weer wat groter geworden leken te zijn.

Zag hij het goed?

Star Trek, stond er onder het ruimteschip (en haar borsten).

Star Trek! Ze hield van *Star Trek!*

Dat kwam ongelooflijk goed uit. Niet omdat hij ook van *Star Trek* hield, hij had er zelfs nog nooit een aflevering van gezien, maar omdat oom Daan daar een groot liefhebber van was.

Als oom hem het een en ander over de serie bijbracht zou hij een excuus hebben om een praatje met haar te maken... En als hij eenmaal een praatje met haar durfde te maken zou hij misschien ook durven vragen of ze samen met hem naar Bevrijdingspop Buisdorp wilde gaan, daar trad Botannica op, de beroemde indieband. Of zou ze van K-pop houden? (K-poep noemde Nons het.) Nou ja, als ze van K-pop hield dan ging hij er misschien ook van houden. Daar moest je niet moeilijk over doen. Het was in de liefde geven en nemen.

Wat was er aan de hand? Links en rechts keken klasgenoten hem aan, die voor hem zaten hadden zich omgedraaid. Meester

Theo zei iets. *Moet je haar zien?* Waarom ging het over haar? En waarom moesten ze hem hebben?

‘Let je nog een beetje op?’ zei de geschiedenisleraar. ‘Wat zei ik?’

‘Moet je haar zien?’ zei hij aarzelend.

Er werd klassikaal gelachen, ook Theo vond het een amusant antwoord. ‘Moet je haar zien, leuk gevonden. Ik had het over de Moedjahedien, die tegen de Sovjetinval in Afghanistan vochten, in de jaren tachtig van de vorige eeuw. Daar hebben jullie volgende week een proefwerk over, dus een beetje bij de les blijven, graag. Moet je haar zien! Toen ik zelf op school zat zei de geschiedenisleraar *Haal es m’n jassie* – hij bedoelde dan Haile Selassie, de keizer van Ethiopië. Haal es m’n jassie kunnen we ook wel eens behandelen... Moet je haar zien!’

Ja, moet je haar zien – zag zij hem maar, dacht hij. Ze zouden nu in elk geval denken dat zijn rode hoofd van de geslagen flater gekomen was.

Oom Daan. Die woonde niet ver van school vandaan. En was misschien thuis.

In de pauze reed hij in minder dan tien minuten naar het huis van zijn oom, die toen hij aanbelde gelukkig opendeed.

‘Ha Mirando, aan het spijbelen?’

‘Nee, het is pauze.’

‘Is dat zo? Voor mij is het altijd pauze.’

Daar kwam het wel op neer want oom Daan werkte niet. Hij was in de zestig, had misschien al AOW. Maar zeker weten geen pensioen want daarvoor moest je gewerkt hebben.

Zijn oom – eigenlijk was het een oom van Mirando’s vader – ging hem voor door het halletje en de gang. Hoewel Mirando nooit anders had meegemaakt bleef het kapsel van oom Daan een raar gezicht: dat begon iets boven zijn oren en daalde af naar zijn schouders. En er was geen tegenwind voor nodig om het horizontaal achter hem aan te laten zweven als hij zich voortbewoog.

In de woonkamer hingen ingelijste posters van *Star Trek* aan